

нъжъ, кой знае отъ дѣ, изкочилъ отъ земята единъ черенъ човѣкъ съ червени обуща и—право на свинята. Грабналъ я и хопъ, пакъ потъналъ въ земята.

Припналъ Силчо слѣдъ него, гледа подъ масата голѣма черна дупка води дълбоко въ земята.

Взелъ Силчо тоягата си и безъ да му мисли много-много, влѣзълъ въ дупката.

Спускалъ се Силчо надолу, спускалъ се и стигналъ въ една голѣма свѣтла стая съ здраво затворени врата.

— Чукъ, чукъ! — заудрялъ Силчо по вратата.

— Кой чука? Кой смѣе да ни безпокои? — обадилъ се дрезгавъ старчески гласъ.

— Кой? Разбира се Силчо съ стокилограмовата тояга! Отваряй бързо, че лошо ще те сполети!

— Бѣгай отъ тукъ, момченце! — казала една бабичка като отваряла вратата. — Бѣгай! — Знаешъ ли кой живѣе тука? — седмоглавиятъ змей — бѣгай, докато не е късно!

— Азъ за това съмъ и дошелъ. Силитѣ да си примѣря съ него. А ти, коя си, бабичко?

Не успѣла бабичката уста да разтвори, когато изведнѣжъ изфучалъ въздухътъ—прилетѣлъ змеятъ.

— Охо! Тукъ на човѣкъ ми мирише?! — извикалъ той.

Силчо го хваналъ съ прѣсти за седмоглавата шия, постисналъ го малко, та кръвъ бликнала отъ ушитѣ му. Една капка капнала върху бабичката и станало чудо! Тя се обърнала на красиво момиче.

Силчо се зачудилъ кждѣ е виждалъ това момиче. Не бѣше ли то едно отъ ония момичета, които играеха съ стъкленото топче по морскитѣ вълни?

Силчо извадилъ стъклената топка и запиталъ момичето познава ли я?

Зарадвало се момичето и разказало, че то било царска дъщеря, че страшниятъ змей я открадналъ заедно съ сестра ѝ, която сжщо била тукъ. Тя затичала къмъ друга стая и завикала сестра си.

Показало се друго момиче, още по-красиво отъ първото.

А змеятъ вече издъхналъ въ ржиѣтъ на Силча.